

EL

MAGAZÍN

Núm. 289

Divendres, 11 d'agost de 2023

CINEMA

L'estrena de 'Megalodón 2'
i el sentit de l'experiència
d'anar al cinema

MÚSICA

Neisha, dembow català en la
banda sonora de l'anime

VÍCTOR AMAT

**"El capitalisme s'apodera
de les emocions i les ven"**

ENTREVISTA

VÍCTOR
AMAT

“Conviure amb el malestar forma part de la nostra estratègia de supervivència”

Text: Jaume Barrull Castellví
Fotografia: Arxiu Víctor Amat

Amb un títol provocador i un llenguatge planer, el psicòleg barceloní Víctor Amat pretén boicotejar la literatura ‘coach’ i el pensament positiu obligat introduint el seu llibre als prestatges d’autoajuda. No intenta revolucionar la psicologia, només alertar-nos que la idea de la felicitat permanent i la recerca del jo interior és impossible i frustrant. ‘Psicologia punk’ està editat per Vergara.

El seu passat de boxador de barri i 25 anys com a psicoterapeuta li serveixen de carta de presentació. Parla amb aquell punt just de claredat i saviesa que evita la pedanteria i no acaba de caure en la grolleria. Amb més de quaranta mil seguidors a les xarxes, mira de boicotejar la literatura d’autoajuda amb un títol provocador: *Psicologia punk, contra el pensamiento positivo y naif* (Ed. Vergara).

Vostè desacredita la idea que l’èxit només depèn d’un mateix.

El capitalisme s’apodera de les emocions i les ven. De passada fomenta idees que generen molta frustració. Aquesta persecució constant de la perfecció, de la teva millor versió i de viure sense por és molt perversa perquè si no ho aconsegueixes et sents el doble d’idiota. Quan una persona està feta pols no la pots enfonsar repetint-li que no ha de tenir pensaments negatius o que no hauria de pensar en tal cosa o tal altra per ser feliç.

Hi ha dos discursos *mainstream*: connecta amb el jo interior i lluita per triomfar per sobre de tot.

Aquí és on jo trobo una esclatxa. Entre fluir i deixar que l’univers conspiri al teu favor i voler-te sobreposar a tothom com si fossis un superheroï potser hi ha la vida normal. No hi pot haver més líders que *followers*.

Encara que també reivindica una certa cultura de l’esforç.

Jo proposo el fet d’espavilar-se perquè, hòstia!, hem de continuar fins i tot quan estem malament.

El problema és quan ens obliguem a estar bé. Si tu estàs trist i t’esforces per animar-te, això funciona fins a cert punt. Si no te’n surts, o et sembla que no és suficient, potser penses que no t’esforces prou i caus en un bucle pervers en què la solució plantejada es converteix en el problema. Sovint és un tema de mesura. No es tracta de no sofrir, sinó de fer-ho en el moment que toca.

Com trobem aquest equilibri? Si estem sols fent exercici físic (fent flexions, per exemple) ens rendim abans que si estem en un entorn que ens anima i motiva?

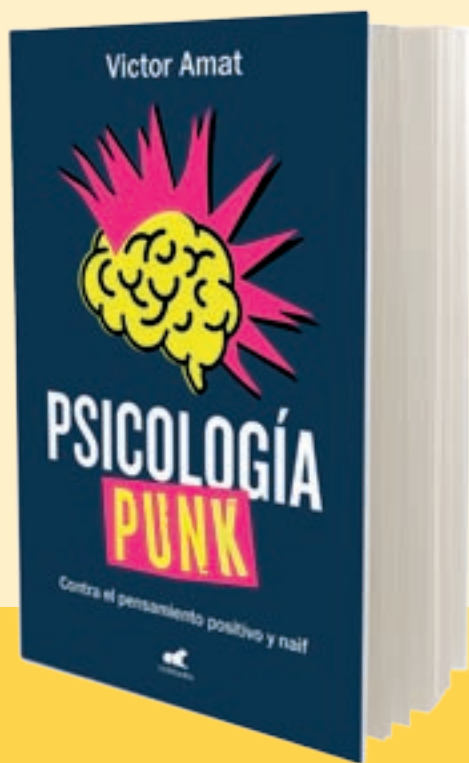
No fa gaire amb un company parlàvem d’això, de quina manera saber, com a terapeutes, quan una persona pot donar una mica més davant d’una dificultat estructural que no millorarà. El problema és que no és quantificable, com les flexions. Forma part de la maduresa saber quan hem de posar recursos en marxa i quan no, saber quan m’he d’enfrontar a una cosa i quan no. També és important saber que puc fracassar i que no passa res. La putada és que ara fracassar està molt mal vist i et compares amb els altres a Instagram i et sents una merda.

També hi ha aquesta idea de l’èxit que està fet de fracassos, sense explicar que n’hi ha que fracassen molt i mai no tenen èxit.

Amb el llibre m’agradaria que la gent s’adonés que no és tan fàcil viure com ho pinten els gurus de l’autoajuda. Hem de saber veure en quin moment deixar de fracassar també és un èxit en si mateix.

Fins a quin punt també és un joc de perspectives?

No és gaire sa assumir l’èxit segons els criteris

d'un llibre que no té per què respondre a les nostres necessitats. Acabem modelant els nostres desitjos i expectatives segons els estàndards d'uns altres. És clar que és bo lluitar per l'excel·lència en alguna cosa, però quan la teva vida és voler un deu en tot aleshores es converteix en un calvari.

També parla d'algunes actituds que no comparteix, com dir a la gent que ha de passar pàgina d'una desgràcia o que ha d'aprendre de les derrotes.

Moltes vegades el problema és el temps. És clar que les derrotes ens han de convidar a reflexionar i treure unes conclusions per fer-ho millor la propera vegada. Però quan ho fas? Pretendre que una persona que acaba de ser humiliada no s'hi capfiqui, que sigui positiva i en tregui una lliçó, que s'aixequi i torni a lluitar com si res, no serveix de res. Utilitzem els tòpics de manera compulsiva. Quan estàs en tensió no serveix de res que et diguin "relaxa't". Per definició és impossible calmar-te perquè tens els nervis de punta.

Anem massa ràpid a voler resoldre els conflictes?

I això els perpetua.

Posa l'exemple d'un entrenador que fa aquest discurs a un boxador que acaben de tombar.

Que això ho faci un entrenador o un amic ho puc entendre, que ho pregoni un psicòleg professional per vendre llibres, el qual hauria de saber com funciona la psicologia humana, no. Conviure amb el malestar forma part de la nostra estratègia de supervivència. Recordem i gestionem per preveure situacions negatives futures. No es tracta d'angoixar-se sinó d'anticipar escenaris negatius a partir de la nostra experiència prèvia. Aprendre dels errors i de les coses dolentes que ens han passat demana temps. Sobretot si hem de processar dolor. Cadascú té el seu tarannà i les seves circumstàncies, les receptes generalitzades són complicades.

Però vostè també dona algunes receptes per a tots els públics.

Sí, però no. Intento no dir com s'han de fer les coses sinó reflexionar. Obligar dos nens petits –que no són capaços per ells mateixos de passar de la ràbia a l'amor per un amic en qüestió de minuts– a demanar-se perdó és obligar-lo en aquell moment a sentir coses que no sent. Els nens petits canvien molt ràpid perquè no s'enganxen a l'emoció. Són capaços de canviar d'una a l'altra molt ràpidament i sense adonar-se'n. L'emoció arriba i passa. Nosaltres ens enganxem perquè d'alguna manera la volem gestionar. Gestionar una emoció és fer alguna cosa, i mentre fas alguna cosa aquella emoció no se'n va. La retenim per poder-la treballar. Tu no estàs dissenyat perquè la tristesa es quedi. Es queda perquè fas coses. Com l'alegria o un orgasme.

Diu que no vol ser un guru, però ho és una mica.

Molt, soc un maleït guru [riu]. En el fons critico el que soc jo, però el que dic als llibres és fruit de 25 anys d'experiència clínica. Reviso idees que he vist durant tots aquests anys per explicar-les de manera planera. I no des de la invenció o del refregit de

“El problema és que hi ha molta gent que es troba en una situació delicada des del punt de vista emocional o vital i que s'ho creu. Els supervendes del 'coach' i autoajuda en el fons et fan sentir idiota si no ets feliç. Són literatura de ficció, pur entreteniment”

teories d'aquí i d'allà per fer un discurs que sona bé però que no té cap base. En el fons vull que el meu llibre sigui a la prestatgeria d'autoajuda perquè cada lector que el compri és un lector menys per als que enganyen la gent amb falses esperances i mentides.

Hi ha un risc que el seu discurs marqui una certa tendència en les modes de l'autoajuda?

Ja està passant, hi ha gent que fa un any anava pregonant el pensament positiu com a motor de canvi i ara expliquen al seu fil d'Instagram que hem d'acceptar que la vida és una merda. El subtítol *hater* del llibre contra el pensament positiu va ser una decisió editorial provocativa. En el fons aquest no és el discurs. Soc *hater* del pensament positiu obligat. I jo soc molt positiu! Vam tenir un accident sinistre total i mentre la meua parella s'estressava jo ho acceptava i pensava que ja ens adaptàrem perquè generalment tendixo a pensar que el futur anirà bé. Però que a mi em funcioni no vol dir que en tothom hagi de ser així. És com la idea de la reinvençió. Per reinventar-te has de tenir uns recursos que la majoria no tenim. Si vols fer-ho i a sobre no pots, però has comprat un llibre que et diu que el poder és tot mental, et sents el doble de frustrat que abans de llegir-lo.

Un altre tema recurrent en l'autoajuda és la ges-

tió de la por.

El pensament naïf pretén fer-te creure que si tu no vols tenir por, no en tindràs. Això és una errada tàctica. Si la por et paralitza és quan tens un problema, però la idea d'alliberar-se totalment de la por és un perill. Hi ha moments que és normal tenir-ne i hem de conviure-hi per poder continuar fent coses.

Es nota que ha llegit molta literatura d'aquest gènere.

Sí, però ja he quedat saturat perquè són molt reiteratius. Ara en tinc prou amb un vídeo d'Instagram per saber per on passen. Jo vull creure que no hi ha mala fe, però com que no tenen substància, es repeteixen. Són literatura de ficció, pur entreteniment, la Corín Tellado de la psicologia. El problema és que hi ha molta gent que es troba en una situació delicada des del punt de vista emocional o vital i s'ho creu. Els supervendes del *coach* i l'autoajuda, com Curro Cañete o Rafa Santandreu, en el fons et fan sentir idiota si no ets feliç.

En moments de crisis col·lectives sempre suren aquestes solucions individuals en què un ha de lluitar per salvar-se a si mateix. En època de bonança econòmica era més complicat vendre el discurs de la reinvençió.

Aleshores t'explicaven com triomfar i fer-se ric amb el pensament positiu. El problema és quan també s'hi abonen psicòlegs i professionals de la salut.

Al darrer capítol confessa que els primers anys va beure de teràpies com la Gestalt i les constel·lacions familiars. Fins a quin punt vostè no és un convers de les teràpies alternatives?

Jo m'he format i he trepitjat molts pals. La psicologia és molt fluïda. Hi ha molts corrents i moltes escoles. Fa 20 anys vaig fer una formació d'hipnosi molt *neohippie*. Vam parlar del patiment i de com el terapeuta ha de ser capaç de sostenir el dolor dels seus pacients. Em vaig adonar que fins aleshores havia estat completament orientat a la idea naïf del pensament positiu i era un error. El patiment és allà i tu l'has d'acompanyar, no el pots negar. Això no vol dir que en determinats moments certes teràpies no funcionin, però no sempre. Les constel·lacions poden arribar a fer més mal que bé. La tècnica és brillant però en determinats cercles s'ha convertit en una religió. Negar la felicitat a la gent per coses que van passar fa tres generacions a la seva família és perillós i no és just. Conec gent que ha tingut un pare abusador i ha tirat endavant sense parlar ni reconciliar-se amb ell. S'ha de saber quan funcionen i quan no.

Quin és el següent pas en la seva trajectòria editorial?

Em vull carregar tota aquesta parafernàlia de l'autoestima perquè considero que s'ha fet molt mal sobre això. Seguint la línia segurament es titularà *Autoestima punk*.

Psicologia punk, autoestima punk... Vostè realment és punk?

No. Soc del Turó de la Peira i tinc una certa actitud rebel, però no puc dir que soc punk perquè tinc la consulta a la Diagonal de Barcelona.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Tots som turistes

Una vegada superada i oblidada la pandèmia hem tornat a recuperar el moviment frenètic que caracteritza aquest segle. Tothom que ha anat algun lloc aquestes vacances, proper o exòtic, coincideix a dir que hi havia moltíssima gent, que estava saturat. Ens hem tornat a llançar a la pràctica del turisme com si no hi hagués un demà. Si som honestos, de l'experiència fonamentalment n'haurèrem tret molt cansament, una quantitat ingent de fotografies –preferiblement *selfies*– que és el que dona sentit al viatge i la gent que haurem conegut hauran estat com nosaltres, turistes. Molta despesa per tan escàs resultat, però fer objecció de consciència a l'obligat moviment ens podria condemnar, en el nostre entorn, a l'ostracisme.

El turisme, més enllà d'una gran activitat econòmica, és, sobretot, una actitud i un comportament que ens induïx constantment cap a allò nou. Una manera de fer que també s'ha anat apoderant de la nostra vida quotidiana o, com a mínim, ha contagiats el nostre àmbit habitual de lleure. Ja no és gaire diferent la nostra contínua experimentació en el nostre temps lliure amb allò que fem en els nostres viatges. Atracció per allò diferent, consecució de noves experiències i incorporació del que és exòtic al nostre dia a dia. Algunes coses tenen els grans espais de compra, les grans superfícies dels centres comercials com a immersió en un món de possibilitats infinites on podem adquirir allò aparentment singular i estrany que ens porta reminiscències de llocs llunyans. No importa que tot, amb l'estil

ètnic que es vulgui, hagi estat produït a les mateixes factories de la Xina. L'engany, o si es vol la *inautenticitat*, forma part del joc. Les propostes de decoració de la llar ens ofereixen dotar la nostra casa dels estils de llocs llunyans que imaginem i les nostres apostes gastronòmiques sovint opten per la novetat de les cuines exòtiques. Una manera de viure durant una nit un viatge al Perú, a Itàlia, la Xina, el Japó, Amèrica del Nord, Tailàndia o l'Índia. Poc importa que les propostes a què accedim farien somriure als naturals d'aquests països, que, com a molt, les considerarien una

Com diu la cançó, arribarà el setembre sense que haguem après la lliçó

imitació grollera o directament una traïció. Acostumem a practicar, justament, un multiculturalisme *low cost*, de pura imitació. No pretenem en realitat fer una immersió, sinó consumir el que és nou i el que es porta. La qüestió és sentir-nos posseïdors de noves propostes estimulants que ens induïxen a tenir una falsa noció de cosmopolitisme de nosaltres mateixos. Ja no cal conèixer en el sentit profund del terme, només cal experimentar, encara que això tingui poc a veure amb la realitat del que se'n proposa i del que imaginem. Habitem en un món paral·lel.

El viatge, així com qualsevol de les activitats que podem considerar dins de l'ampli ventall del turisme, porta

incorporat el germen de la insatisfacció. Descencant perquè res no s'assembla a allò promès i imaginat (les platges no són tan blaves i cristal·lines, hi havia col·lapse de visitants, les ruïnes eren justament això, la família s'ha comportat de manera menys idíl·lica del que s'havia pensat, l'hotel va resultar mediocre...), però sobretot perquè tendim a establir unes expectatives irrealistes. Tot a la vida acostuma a ser millor quan ho imaginem que quan es materialitza. Com que, en definitiva, la nostra pràctica del turisme resulta més aviat una fugida, l'escapada acostuma a acabar si no en decepció, sí almenys amb una certa malenconia sobre el viatge que no va ser. De fet, més enllà de l'abús del màrqueting turístic, res no pot satisfer unes aspiracions que per definició no poden ser satisfetes. Al món simulat d'allò digital, no hi ha lloc per a una arribada, no hi ha lloc on aparcar o establir-se. Només hi ha el moviment perpetu per obtenir retalls d'un plaer que resulta quimèric. És la felicitat paradoxal de què, en relació amb el consum, ens parla Gilles Lipovetski. Mai no s'obté el que s'espera. Res no és suficient per satisfer la nostra ansietat. Al capitalisme de l'hiperconsum, tot s'esvaeix a l'acte. El fetitxe de la mercaderia no té solidesa ni continuïtat en el temps. L'acte de consum esvaeix el desig que l'havia impulsat. Acceptem participar en un cicle continu que només ens porta a la insatisfacció. Repetim perquè l'espectacle ha de continuar. Capcots recuperarem la normalitat de setembre que, com diu la cançó de Love of Lesbian, arribarà sense que haguem après la lliçó. De l'expectativa de felicitat vacacional només en quedaran les impostades entrades que n'haurèrem fet a Instagram.

Carles Duarte

Paradísia

Després de les eleccions del dia 28 de maig hem observat amb inquietud els resultats electorals al País Valencià i a les Illes Balears, amb pactes entre el PP i Vox que incideixen explícitament sobre les condicions d'ús de la llengua pròpia, amb la intenció de reduir-ne la presència i el prestigi, de situar-la en una posició secundària i prescindible. Passades les legislatures amb governs més favorables a la llengua pròpia, tornem a escenaris d'arraconament. En aquest context cal posar en relleu i reivindicar la tasca duta a terme des d'entitats com Escola Valenciana, Acció Cultural del País Valencià, l'Obra Cultural Balear, la Institució Francisc de B. Moll... Una de les fites culturals anuals més rellevants al País Valencià és la convocatòria dels Premis d'Octubre, vinculada a l'editorial 3i4 i al seu principal impulsor, Eliseu Climent. A la seva darrera edició l'obra guanyadora del Vicent Andrés Estellés de Poesia va ser *Paradísia* de Laia Llobera, una autora amb una trajectòria d'una gran

coherència i dignitat, on trobem *Llibre de revelacions*, *Certesa de la llum*, *Boscana* o, juntament amb Kima Guitart, *Cassandra*. *Paradísia* s'inicia amb una explicació sobre l'herba de muntanya que rep aquest nom i un text de Pierre Teilhard de Chardin. El poemari s'estructura en tres parts, "Líquens", "Paradísia" i "Floratge" i, mentre a la primera i a la tercera els poemes van numerats, a la segona duen un títol. "Líquens", força breu, assumeix un paper introductori, i hi reconeixem la dimensió espiritual, el caràcter introspectiu, la contenció formal, el paper que hi té el llenguatge simbòlic i la força de la representació visual. La segona part, l'encapçala un vers de Joan Vinyoli i el poema *Oració*, que ens introdueix en l'essència del llibre: "Mudar dins el bosc,/germinar en el vent salvatge./ Al si de la creació": una experiència mística de la natura.

Laia Llobera ens commou amb la bellesa que transmet des de la seva profunda sensibilitat: "Tot és cos vestit de càntic/

i cada càntic es torna vent." Al poema que dona nom al llibre escriu: "La por no sap qui ets,/ desconeix el desig de les mans." A "Encara" ens parla de la "mort il·luminada" i a "Trobar-se" ens convida a la fraternitat: "Som presències/ connectades/ a d'altres presències connectades." Arreu ens hi sentim embolcallats per imatges fascinants: "Secrets nabius del vent/ arbrant-se'm", "Esquinçades a la terra sempre verge dels altars/ silencioses en les pedres solitàries de l'abisme". A "Paradísia" alena l'esperança i una recerca constant de la llum, des de la celebració de la vida i el reconeixement en el paisatge: "Em respiren/ pell endins/ criatures i ocelles./ Estimant aquesta terra/ encerco la font,/ encerco meravelles". La darrera part del volum, *Floratge*, introduïda amb un fragment del poeta i místic sufí Rumí ("Recorda/ d'on va sorgir/ la ràfega d'alè"), conté 19 apunts, espurnes alhora líriques i reflexives que ens porten a un viatge interior.

LLIBRES

NOTES DE LECTURA

Teresa Costa-Gramunt

Eugeni d'Ors, contista

L'any 1982, Carlos d'Ors, net d'Eugeni d'Ors, va publicar *Los cuatro gatos y otros cuentos* (Susaeta), un recull de set contes per a infants, una faceta molt desconeguda del filòsof que en les hores més elevades del seu pensament havia escrit l'assaig *Introducción a la vida angélica. Cartas a una soledad*. Publicat a Buenos Aires l'any 1939, el llibre recollia les gloses publicades a *Debate* entre 1933 i 1934. Aquí vam poder llegir aquesta publicació, introbable durant molts anys, l'any 1986 editada per Tecnos.

Podria semblar que entre els contes per a infants d'Eugeni d'Ors i la meditació en veu alta que és el seu llibre d'angelologia hi ha molta diferència. Diferència d'estil hi és, ja que va adreçat a un públic jove, si bé l'autor no el tracta de menor sinó de persona en fase de creixement intel·lectual tot conservant la seva intencionalitat de fons, present sempre en tota l'obra filosòfica d'Eugeni d'Ors: la pedagogia, l'exemplaritat i moralitat, i l'aspiració a la millora de l'ésser humà.

Alguns dels contes estan dedicats. *Los cuatro gatos* està dedicat a Joan Maragall. *Palacio del loco* està dedicat a Jaume Massó i Torrents. *Carta a los Reyes Magos* està dedicat a Santiago Rusiñol. *Tiempo después...* està dedicat a Alexandre de

Riquer. *La copa del rei de Tule* està dedicat a Miquel Utrillo.

Llegir *Los cuatro gatos y otros cuentos*, d'Eugeni d'Ors, que en l'edició de Susaeta es presenten il·lustrats per Carlos d'Ors, resulta una fantàstica sorpresa pel doll d'imaginació que presenten, així com provoca admiració la voluntat literària amb què estan escrits uns contes hereus de l'esperit entre rondallístic, mític i antropològic d'un dels més grans contistes clàssics europeus: Hans Christian Andersen.

En l'actual davallada de la lectura entre els infants i joves, i la seva creixent deficiència en la comprensió lectora, aquests contes d'Eugeni d'Ors, i sap molt greu dir-ho, ara potser no tindrien cap mena de predicament. Tot i la gràcia amb què estan escrits, el nivell de la proposta literària és molt alt i el vocabulari és molt ric. Si en algunes biblioteques escolars i públiques ja s'estan deixant de banda els populars contes del Teo, de Violeta Denou, tan senzills, no em puc imaginar gaires infants llegint Eugeni d'Ors, el filòsof escriptor també de contes per a gent jove.

LOS CUATRO GATOS Y OTROS CUENTOS

Autor: Eugeni d'Ors
Il·lustrador: Carlos d'Ors
Editorial: Susaeta
Lloc i any d'edició: Madrid, 1982
Pàgines: 58

NOVETATS EDITORIALS

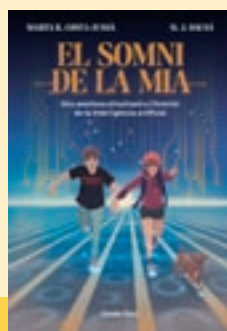
'Mosaic de tardor'
Josep Vallverdú
Ed. Proa

Aquest llibre representa, en certa manera, el tancament de l'any del centenari de Josep Vallverdú. Un llibre de prosa memorialística que abraça cinc dècades. "Amb més de tres-cents llibres publicats, constatem com Josep Vallverdú, gelós del seu Jo, se'ns manifesta també, admirablement, un escriptor de silencis profunds", diu Carme Vidal Huguet en el pròleg.

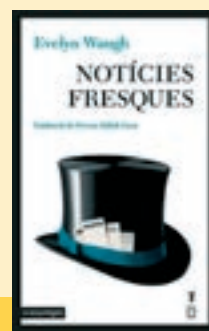
'Retorn als orígens'
Sònia Casas
Ed. Columna

La guanyadora del Premi Néstor Luján de novel·la històrica d'enguany. Els personatges històrics d'Antoni Gaudí i l'egiptòleg Eduard Toda inspiren un relat que comença quan, en una sortida que fan de joves, troben un signe prehistòric prop del castell d'Escornalbou. Un fet real, que alguns diuen que va influir l'arquitecte. I paral·lelament, transcorre una trama en els nostres dies.

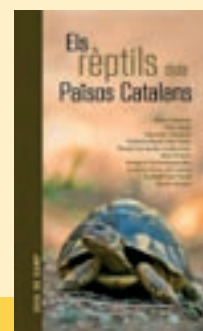
'El somni de la Mia'
M. Costa-Jussà i M.J. Bausà
Estrella Polar

Una investigadora de Meta i una escriptora i editora han creat a quatre mans aquesta novel·la per a joves, pots ser la primera en català que té com a tema central la IA, la intel·ligència artificial. A través de dels protagonistes, en Jan i la Laura, les autores troben la manera per parlar d'algoritmes, robots, xatbots, realitat virtual i metavers de manera entenedora i a través d'una trama d'aventures.

'Notícies fresques'
Evelyn Waugh
Comanegra

Ha nascut Cul-de-sac, una nova col·lecció dedicada a l'humor, la ironia i la sàtira que publicarà tant textos d'autors catalans com clàssics del gènere traduïts. És el cas d'aquest primer, un llibre escrit l'any 1928 però que té avui encara la capacitat de fer-nos riure parlant del món del periodisme. En aquell moment, l'autor anglès es referia al periodisme de guerra indocumentat.

'Els rèptils dels PP.CC.'
Diversos autors
Brau Ed.

Una guia que recull les més de 50 espècies de tortugues, serps, sargantanes i llangardaixos que habiten als Països Catalans. Amb informació clara i rigorosa i abundància de fotografies, la guia esdevé una eina d'observació i identificació adreçada a tots els públics, que destaca la importància dels rèptils i contribueix a esvair els prejudicis que sovint se'ls atribueixen.

7è CONCURS NARRATIVA CURTA LA GRALLA

JO EN EL MIRALL

Montse Vall-Ilosera Culell Sant Celoni

Il·lustracions: Maria Peix

Em pregunto si, realment, s'ha acabat.

Fins ara, el camí traçat ha estat feixuc, llarg i ple d'obstacles. El deixo enrere per emprendre'n un de nou. M'hi veig caminant, amb prudència, mentre els meus peus s'obren pas enmig d'un immens mar ple d'adversitats. No sé què m'oferirà aquest nou camí que encara està per explorar, el que sé segur és que em neguiteja. Tinc por, molta por. La vida m'ha ensenyat que he d'estar en alerta, he de desconfiar. Llavors, aixeco la mirada i contemplo l'horitzó amb força i el veig ben atapeït de bons presagis. I penso que el somni s'ha complert. Ho he aconseguit. Soc feliç com l'infant que obre un regal inesperat. Tot i que, una part de mi sempre estarà trista, com m'hauria agradat que la mare i la Sandra m'haguessin acompanyat en aquest procés tan dolorós i, alhora, tan desitjat. La vida va voler que em quedés orfe de mare i de la meva salvadora. A la mare se la va emportar un càncer fulminant i, a la Sandra, un fortuït accident de trànsit. I jo em vaig quedar amb els records viscuts i la companyia d'un preciós mirall.

Estic a punt de deixar l'hospital, les portes s'obren davant meu, surto al carrer. Una bafarada d'aire calent em colpeja el rostre. No m'importa. El que més anhelo és poder arribar al pis i mirar-me nua en el mirall. Mentre espero un taxi que em passi a recollir, torno a pensar en la mare i amb la Sandra. Sento nostàlgia dels moments viscuts, alguns d'ells dolços i altres d'amargs.

Recordo el dia que la mare em va explicar que ens mudàvem a una altra ciutat. Ella, sabia que el pare s'entenia amb una dona. Abatuda per l'*affair* decidí posar terra pel mig, trencar amb el passat i allunyar-se dels comentaris cruels dels qui s'anomenaven amics. Jo estava molt enfadat, em trabsalsava la idea d'iniciar una nova vida en un indret desconegut, desconeixia, en aquell moment, que el canvi m'oferiria l'oportunitat de conèixer una persona meravellosa que em donaria esperança i m'ajudaria en moments complicats de la meva futura vida. La Sandra.

Ens coneguèrem a l'institut. Durant els primers mesos de classe no vam intercanviar paraula. Jo ja feia temps que l'observava: era alta i esvelta; la pell blanquíssima era com el paper abans de ser guixat; els cabells daurats, fins com agulles de cosir, li arribaven a les espatlles; els ulls ametllats de color aiguamarina els cobria amb unes ulleres de muntura rodona i negra, que li donaven un aspecte intel·lectual. La manera com es dirigia als professors i a la resta de companys la feien popular. Era xerrameca, divertida, descarada, audaç em semblava impossible que una noia amb aquell tarannà tan encomanadís es pogués fixar en mi, un noi tímid, introvertit, insegur i solitari. Del tot impopular. Va ser la Sandra qui feu el primer pas. S'acostà per preguntar-me si li deixava copiar uns deures de Matemàtiques. Va ser un moment, tan inesperat, que vaig notar com el cor se'm disparava; les galtes em bullien i les mans em suaven. Ella, quieta, esperava la meva resposta, em mirava, de fit a fit, i jo sense dir-li res, li vaig deixar la llibreta. Aleshores, mentre l'observava com els copiava, vaig saber que d'aquella trobada en naixeria una amistat sòlida i perdurable.

Ara pujo al taxi que acaba d'arribar. A través del vidre veig com la ciutat, mig adormida, alenteix el ritme: està deserta, és agost; tothom està fora de vacances. Els carrers quasi buits ens permeten cir-

cular amb certa llibertat: ni vianants espontanis, ni clàxons eixordadors, ni frenades sobtades. No me n'adono i en un no res soc davant del bloc. Baixo, aixeco la mirada i veig la façana. El pas dels anys l'ha deteriorat. La recordava més esplendorosa, no tan atrotinada. Obro el portal de baix, però abans de creuar-lo miro l'interfon: 3r 2a, em ve a la memòria el meu 16è aniversari.

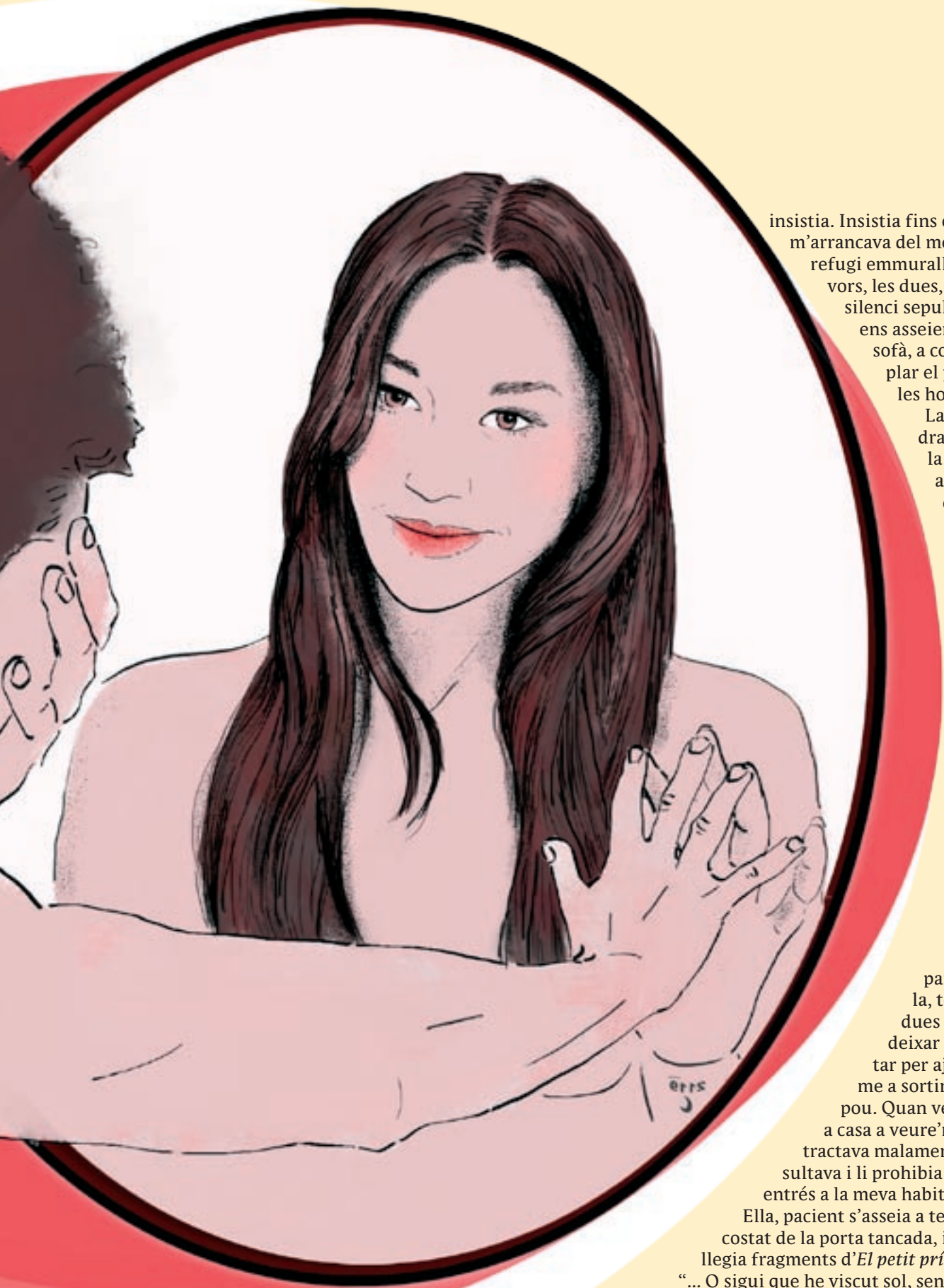
Aquell dia no estava per celebracions, però la Sandra es presentà per sorpresa al pis. L'interfon no va deixar de sonar fins que li vaig obrir la porta. En menys de dos minuts ja picava el picaporta. En obrir i veure-la, el cor em va fer un salt. Ella esbufegava, estava eufòrica d'alegria, els seus crits ressonaven per tot el pis i amb ulls brillants d'il·lusió m'oferia un regal enorme. Jo, incapaç d'articular paraula la vaig fer entrar a la petita sala d'estar i allà vaig agafar el regal. Pesava molt, les mans em tremolaven d'emoció i s'afanyaven a deslligar els cordills alhora que trencaven el paper en mil bocins. Era un mirall de cos sencer. El marc, de fusta massissa daurada, estava atapeït de petites floritures que li donaven un aire rococó i majestuós. Per què me'n regalava un? Ella sabia que no m'agradaven, per què aquest regal? La Sandra juganera s'hi posava al davant i s'hi mirava, alhora que m'estirava convidant-me a mirar-m'hi. I, jo, nerviós abaixava el cap i em tapava la cara amb les mans. No volia saber res. Feia esforços per amagar-me darrere d'ella per no veure la meva imatge reflectida en el mirall. Volia allunyar-me'n, però ella no em deixava. Amb una empenta la vaig decantar del davant del mirall, els dos caiguèrem a terra i enriolats ens abraçarem tan fort que vaig sentir com els batecs del seu cor robust rebotaven dins meu. Estàvem embogits, ella per convèncer-me perquè em mirés i jo per evitar-ho.

La Sandra va ser més que una amiga; va ser la meva confident; la meva salvadora; la meva heroïna; la meva inspiració. Va ser el mirall que jo no vaig ser. Quan ella no hi era provava de posar-me davant del mirall, m'esforçava per apropar-m'hi, però els records dels comentaris repugnants i de les mirades inquisidores afloraven mostrant-se lliures de culpa. I, sense saber-ho, dins meu creixia un monstre: sense fer soroll, sense presses i sense fer-se visible. Pocs dies després de la celebració, el

meu monstre començà a treure el cap. A fer-se notar. Vaig perdre la il·lusió per viure, el món em va deixar d'interessar. Tot m'era igual, evitava parlar amb la mare, amb la Sandra, em sentia buit: la incomprensió, la tristesa, el caos i la solitud m'inundaven les venes. Estava perdut dins la foscor.

La mare, pacient, m'obligava a vestir-me i sortir de l'habitació. Jo m'hi resistia, però ella, tossuda,

insistia. Insistia fins que m'arrancava del meu refugi emmurallat. Llavors, les dues, en un silenci sepulcral, ens asseiem, al sofà, a contemplar el pas de les hores.

La Sandra va ser la gran aliada de la mare. Va estar al seu costat

acompanyant-la, totes dues no van deixar de lluitar per ajudar-me a sortir del pou. Quan venia a casa a veure'm la tractava malament: l'insultava i li prohibia que entrés a la meua habitació.

Ella, pacient s'asseia a terra, al costat de la porta tancada, i em llegia fragments d'*El petit príncep*: "... O sigui que he viscut sol, sense ningú amb qui de veritat poder parlar, fins que vaig tenir una avaria al desert del Sàhara, fa sis anys..." i, jo estirat al llit l'escoltava llagrimejant. Va ser ella, amb la seva paciència i tenacitat la que em va ajudar a afrontar les meves angoixes, va donar-me forces per fer caure la bena

opressora que em tapava els ulls i m'omplí de coratge per explicar-li el que em passava a la mare. Per sorpresa meua, ella ja ho sabia. De sempre...

Agafó aire i travesso el portal: ja falta poc per mirar-me en el mirall. Pujo les escales, cada graó que deixo enrere és un pas més que m'apropa al mirall. El cos em tremola, la barana m'ajuda a no caure. L'últim tram d'escala. 3r 2a, ara també em tremolen les mans. M'aturo, respiro i, finalment, obro la porta. L'olor de tancat em remou l'estómac. Hi regna el silenci i puc tocar la foscor. A les palpentes aixeco les persianes i obro les finestres. Em ve de nou l'aire calent del carrer a la cara. M'és igual. Miro al meu voltant, estic sola i em pregunto si estic preparada per mirar-me al mirall que em va regalar la Sandra, i que tinc penjat en el mateix lloc, intacte com el primer dia. El conservo com un tresor. M'impacienta l'espera per descobrir com és el meu cos, després de l'operació. Em quedo nua, amb una dosi de valentia em col·loco dreta enfront del mirall, tinc el cap cot i els ulls clucs, intento obrir-los i no puc. M'esforço, però les parpelles desobeeixen les meves ordres. Soc covarda! Continuo tenint por de mirar-me i vull fugir mar enllà on ningú em coneix, les cames immòbils m'ignoren i el meu cos nu trontolla. Aleshores palpo el mirall i em deixo caure sobre el llit, tal com una fulla cau sobre un jaç humit i tou. Reposo. Penso en la Sandra. Ara sí que els puc obrir, estan plens de llàgrimes que em llisquen cara avall. Ploro. Ploro de la ràbia que em genera viure en un món, on tot queda classificat. Què passa quan algú es planteja trencar amb el que la societat ha imposat? Ningú em dona la resposta que desitjo escoltar i els meus records apareixen un altre cop, em transporten a la meua infantesa. Vaig néixer en un cos equivocat? Un cos verge, impol·lut, mancat d'etiquetes i a mesura que creixia, aquella societat el va modelar mitjançant l'impacte de repetitius i subtils missatges: ets un nen; seràs fort i valent; no ploraràs; jugaràs a pilota; portaràs pantalons; les arracades són per a les nenes; portaràs el cabell curt; t'agradaran les noies; el teu color favorit serà el blau... I dins meu algú em xiuxiuejava a cau d'orella que no encaixava amb els missatges que rebia de l'exterior. Lluitava amb totes les meves forces per desempallegar-me'n perquè no m'identificava: ni com a nen; ni noi; ni home. Perquè jo desitjava ser com la Sandra: nena, noia i dona.

Continuo plorant, però m'incorporo i ara sí que em puc col·locar davant del mirall. Amb els palmells de les mans m'eixugo les línies salades traçades per les llàgrimes. Puc mirar-me al mirall. M'agrada el que hi veig. He perseguit el somni de ser qui soc i, finalment, ho he aconseguit. I m'estimo.

Escolta el pòdcast dels relats del 7è Concurs de Narrativa Curta La Gralla

Col·laboren:

La Gralla

INSTITUCIÓ PUIG - PORRET
FUNDACIÓ PRIVADA CATALANA

En la propera edició: Carles Rosas Ramos de Campdevàrol

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

289

 CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CNL D'OSONA

Qui sap d'on som?

Encetem una nova sèrie d'articles per parlar de l'origen dels noms de les poblacions d'Osona, centrant-nos en els municipis, però sense descurar-nos els nuclis de població dispersos o sense un ajuntament propi. Avui, per començar, ens acostarem al sud de la comarca, al municipi de Balenyà, per conèixer la seva etimologia i els gentilicis dels seus nuclis de població.

La primera menció documental, de l'any 955, parla d'un nucli anomenat *Balegnano* situat en l'actual Balenyà. Segons Coromines, en l'Onomasticon Cataloniae, aquest ha de ser l'origen del municipi actual ja que altres fonts documentals no quadren amb l'evolució del nom. Podria ser, tot i que no està comprovat, que vingués d'una barreja entre el llatí "vall" i l'àrab clàssic "aljanan" que vol dir "dels jardins". Aquesta explicació definiria el lloc com "la vall dels jardins", però com hem comentat no ha estat comprovada i és probable que sigui

una invenció, tot i que ben trobada.

Fins a l'any 1991 el nom del municipi era Hostalets de Balenyà, que deu el seu nom a la fundació de dos hostals dins del mateix nucli, per on passava el camí ral i el camí que pujava a la Cerdanya, dues vies molt transitades al segle XVI quan es van fundar aquestes hostatgeries. Durant aquesta sèrie veurem com Osona ha estat lloc de pas durant segles, i molts nuclis cresquen al voltant de llocs on s'aturaven els traguers o carreters.

Els gentilicis de Balenyà són *balenyanenc*, *balenyanenca*.

Foto de Teo Gómez. Viquimedia Commons

Fonts: Onomasticon Cataloniae
www.balenya.cat

Municipis, comarques i gentilicis - Llengua - Diputació de Barcelona (diba.cat)

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

El somriure de Modgi

Fa moltíssim temps que tinc la intuïció de ser capaç de reconèixer a través de l'expressió facial si un individu és o no bona persona. No en tinc prou amb una fotografia o amb un minut de temps que pot ser impostat, clar, però contemplar durant una estona no gaire llarga com es comporta, com mira, com respon i com gesticula un home o dona o el que sigui, et dona prou pistes per saber si hi ha bona intenció darrera de la seva façana, o si, en canvi, has d'anar amb compte amb ells. Per exemple, no m'agradava gens allò que em transmetien els gestos ni la cara de l'actriu madrilenya Maria de los Ángeles López Segovia, més coneguda com Lina Morgan, independentment dels seus inversemblants i ridículs moviments de cames. No és l'únic personatge públic que em donaven aquesta sensació en absolut. Si faig cas del meu pseudosuperpoder, us diré que tampoc em semblen gaire sans els *inputs* que em transmeten els ulls del cantant d'Els Pets, Lluís Gavaldà, per menys que tampoc m'agradi la seva música. Potser és una sensació pervertida pel moment en què algú li va llençar una ikurriña a l'escenari pocs mesos després de l'atemptat d'ETA contra la caserna de Vic, el 1991, i ell la va retornar despectivament contra el públic, com si la bandera basca significués alguna cosa més que del que en realitat vol dir. Tampoc em sembla gaire creïble la gestualitat de Quim Masferrer, per més que m'agradi els seus Forasters, o la dels abominables Bertín Osborne,

els Morancos, ni la del recentment –i afortunada– retirat futbolista del Betis Joaquín (sobretot quan diu "et'toy guapo eh" a un anunci de màquines d'afaitar), per no parlar de la de Kiko Hernández del *Sálvame*, o la d'Ada Colau i el seu fals bonisme prosistema.

En canvi, m'enamora cada vegada que l'escolto,

el riure contagiós de Pepe Rubianes, al cel sigui per putejar tant com pugui als feixistoides que no mereixen el paradís com a destí definitiu, o també la mirada de Modgi, àlies de Magí Garcia. En Magí va aparèixer a la meua vida gràcies a TV3 i el programa *Està Passant*. Els seus comentaris sardònics, sarcàstics, irònics, i fins i tot cínics –en el sentit més positiu de la paraula– van contribuir a convertir aquest espai en un dels més aprofitables d'una graella que ha perdut llençols a cada bugada. Més endavant em vaig adonar que també participava a *La Sotana*, el programa de tertúlia esportiva, on s'aprofita qualsevol esclatxa per fotre sal a la ferida sigui de l'àmbit que sigui. Des de fa unes setmanes Filmin té a la seva graella de continguts el *Mític*, un excel·lent monòleg que en Magí protagonitza, amb somriure afable, per més esmolats que siguin els seus comentaris. I a risc d'equivocar-me, em crec infinitament més el seu discurs que el de la Morgan, els Morancos, el Joaquín, en Gavaldà, en Masferrer, l'Osborne o l'Hernández. I és que clar, un Mosso és un Mosso, i el somriure de Modgi, el paradís.

Dilluns, 30 de gener de 2023

Magí Garcia Vidal deixa de col·laborar a 'Zona Franca' en disconformitat amb la direcció de la CCMA

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jordi Sunyer

SANGTRAÏT 'Contes i llegendes'

Picap, 1993

Que Sangtraït és el grup de rock dur més important que ha tingut mai el país és indubtable. Potser no eren uns virtuoses ni inventaven gaire res, però el cert és que van aconseguir que un bon grapat de joves consumissin en català una música que a la darrera dècada del segle passat tenia cert ressò i que fins aleshores només es podia escoltar o en espanyol o en anglès. Només per això ja caldria fer-los un homenatge. Per això i per discos com *Contes i llegendes*, on hi ha obres d'art com *La reina del gel*, una de les balades més rodones que s'han fet mai en català. També hi ha bons temes com *Profanacció*, la motera *Alè de mil-cent* o *Les creus vermelles*, una de les peces més heavies que van crear mai els de l'Empordà. A l'àlbum també hi ha sorpreses majúscules com l'aparició de Lluís Llach (en aquells temps compartia discogràfica amb Sangtraït), que canta amb

prou empena i encert a l'última cançó del disc, *Freddie Memorium*, dedicada al cantant de Queen Freddy Mercury que havia mort uns mesos abans. Per cert, que aquest 2023 el cantant i baixista de la banda, Quim Mandado, ha tornat i fa bolos amb una banda on també toquen dos fills seus (un a la bateria i una a la guitarra) i Joan Cardoner a la guitarra. I sí, la majoria de temes que fan són de Sangtraït. Una banda morta el 2001 però que continua viva a la memòria de molts roquers dels Països Catalans i fins i tot més enllà.

NOTES

Neisha, la banda sonora de l'anime s'escolta en català

Al segle passat (i també a principis d'aquest) els joves catalans es socialitzaven en català gràcies a *Bola de drac*. Ara, salvant les distàncies, el català també treu el cap al món de la música anime gràcies sobretot a artistes com la barcelonina Neisha, que a ritme de reggaeton, dancehall i trap melòdic s'està convertint en un dels principals referents de la música anime al país. Neisha es va donar a conèixer l'any 2016 amb el grup Crimen Pasional, un dels primers en fer reggaeton en català. L'any 2021 Neisha va publicar el seu primer projecte en solitari, l'EP *Dolcesa Bruna*, el dia de Sant Jordi, una proposta audiovisual que, a través de tres peces de poemari català de diferents èpoques i autories, aconseguia que la cultura catalana, el reggaeton i el dancehall s'abraçessin. "Rosa als llavis", una de les cançons del disc, fins i tot va ser finalista a la 25a edició dels Premis Miquel Martí i Pol. I

finalment aquest abril va arribar *Anime en català*, el seu primer LP. En aquest disc Neisha explica que "es permet per primera vegada ser una nena emocional i sensible que viu parcialment entre el món metafísic i la realitat, donant forma a aquesta "Hyper Neisha" com a heroïna, lluitadora, salvadora, però principalment sensible i infantil". I aquest estiu, després de fer alguns concerts i passar per

festivals com l'Strenes Urbana compartint escenari amb Musikkaa, Sofía Gabanna, Scorpio, Flashy Ice Cream o Bounce Twice, Neisha ha presentat *Ai Ui*, una peça a ritme de dembow, un gènere poc vist en català, originari de la República Dominicana que ha fet al costat d'Eurowitch (artista amb orígens veneçolans). Les noves músiques d'estètica anime, doncs, gràcies a artistes com Neisha, també sonen en català.

EL TEST

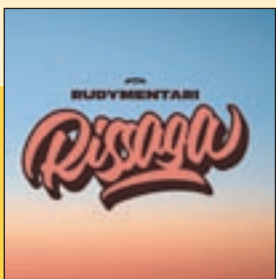
Jordi Crosas

Primer instrument que vas tocar? El baix elèctric. **Primer grup del qual vas formar part.** La Big Band de Manlleu. **Primer concert dalt d'un escenari?** Va ser a la Jazz Cava de Vic. **Primer disc que et vas comprar?** *Hardcore Total*. *International Hard Sessions*. **Quants discos tens?** No ho sé. Potser uns 500? **Salva'n tres.** *Mistura Fina* de John Patitucci, *Life Won't Wait* de Rancid i *Mechanical Animals* de Marilyn Manson. **Grups i músics de capçalera.** El baixista John Patitucci, Rancid, Marilyn Manson. **Un concert (com a públic) per recordar.** Recordo molt el de Moonraisers a un festival de reggae francès que es va fer a la població de Cissac-Médoc.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

RUDYMENTARI 'Rissaga'

El menorquí Guillem Llorens, més conegut com a Rudymentari, reforça amb el seu segon àlbum els valors que ja va mostrar a *Contracorrent* (2020), un reggae ric en la forma i també en el missatge. Les noves cançons vessen sentit crític i denuncien a ritme de jamaicanes la precarietat laboral, les agressions al territori (després de les últimes municipals, a Menorca se'ls gira feina) alhora que celebren les desfetes del feixisme. En total, vuit temes que potser no provoquen oscil·lacions del nivell del mar de prop de dos metres, però que almenys alegren les orelles.

LAL'BA 'No hi ha dies dolents'

Abans de l'estiu, el trio d'Olesa de Montserrat Lal'Ba va presentar el seu esperat àlbum de debut titulat *No hi ha dies dolents*, un disc amb onze temes que recull influències de gèneres diversos com el pop electrònic, la música urbana, la música dels 80 i, fins i tot, una sardana a ritme de bachata. Durant el 2022 Lal'Ba ja havia anat semblant i havia publicat fins a cinc senzills, s'havia presentat a l'escenari de la plaça Major al Mercat de Música Viva de Vic i havia col·laborat amb artistes com Adrià Salas (La Pegatina), Maluks i Ariox.

LO PUTO CAT 'La nostra festa'

Darrere Lo Puto Cat hi ha un terrorista musical, un perversor de clàssics i un maltractador simfònic. Això no ho dic jo sinó ell mateix, que des de l'anonimat també explica que Lo Puto Cat "agafa, escolta, talla, enganxa, repeteix i esclafa els temes en una premsa hidràulica per acabar convertint-los en putos subproductes adulterats amb més additius que un putó Bollycao i més conservants que una puta Coca-Cola". Al seu primer disc, autoeditat, hi ha onze remescles electròniques-dance de peces com *El putu virolai* o *La puta santa espina*.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Sergi Soler Ordeig

'Megalodon 2'

De Ben Wheatley

Anar al cinema

Els fumadors de vegades s'encenen una cigarreta sense realment tenir ganes de fumar i se la fumen pensant per què. De vegades agafem el mòbil i l'obrim sense cap finalitat concreta, esperant, potser, veure alguna cosa interessant. Els éssers més tristos d'aquest planeta, havent sopat un dia entre setmana, amb tot en regla per llegir una miqueta i anar al llit, decideixen sortir de casa i anar al cinema a veure *Megalodon 2*. Tots estem malalts, però n'hi ha de més greus que d'altres.

Sortint de la voràgine de Barbenheimer, una cosa lleugera i ràpida com *Megalodon 2* va bé per treure-li ferro a l'assumpte. La valoració de qualsevol film es basa també en les expectatives que hi posem. En veure el títol i el cartell, només esperava cops de puny d'en Jason Statham i personatges arquetípics plans, previsibles i amb un gir modestament original que només fes enfortir-los encara més en el seu tòpic. Doncs bé, hauria d'estar content; el film és el que promet. Però tampoc he entrat gaire entusiasmat a la sala, i encara menys n'he sortit més feliç. L'esperit crític, trobant poca teca a la pantalla, s'ha girat en contra meu, i un munt de preguntes se m'han aparegut mentre gent innocent era devorada per taurons mil·lenaris. La reflexió que ve a continuació és fruit d'aquestes preguntes i també és una petita vindicació de tots els qui decideixen anar al cine tot i saber què els espera:

Des d'un punt de vista artístic, no crec que el cinema difereixi gaire de la novel·la –els estudis semiològics, amb els seus conceptes de significat i significant, aplicaven un sis-

tema essencialment idèntic per analitzar les dues disciplines–, de la qual Camus deia que intentava unificar la realitat càdica que ens envolta en un nou espai, dir no a la realitat i crear una cosa nova –tot i que basada en la realitat– des d'on tot adquireix un significat tancat, perfecte. Així, tornant a les pel·lícules, la tasca crítica –també la cinèfila, d'una forma més passiva– és desxifrar el camí d'aquest significat en el metratge, valorar l'asfalt, les vistes que ofereix, els sots, les desviacions, els desnivells... i assenyalar-ho, fer-se'n conscient. I no en tingueu cap dubte que copsar els detalls del món cinematogràfic és molt més fàcil que copsar els del món real, que cansa massa i sol ser poc gratificant. El cine no cansa i la gratificació està assegurada. Com hem dit més amunt, parlem d'un món unificat en què tot té un sentit; com més comercial el film, més simple i evident és aquest sentit. La pel·lícula pot fer aigües per tot arreu, però el fet d'entendre-la i veure on ha fallat el seu Déu-creador ja és gratificant. Si no ho acabes d'atrapar tot, també és gratificant donar-li voltes; si no has entès res, també gratifica haver de fer un canvi total de perspectiva. Sigui el que sigui, en tots els casos, almenys durant el que dura la pel·lícula, et trobes en una situació omnipotent, jutge d'un món a les teves mans. I encara més, no cal pas dictar sentència ni ser el botxí, només contemplar. Parlem d'una forma de vida superior o d'un aïllament per a gent trista? Sigui el que sigui, crec que així pot entendre's millor per què algú escull sortir de casa de nit per tancar-se en una sala i veure *Megalodon 2*.

OFERTA CULTURAL

J. Vilarrodà / T. Terradas

DAVID FAJULA

25 anys de recreació medieval als carrers i places de Ripoll

Mercadal del Comte Guifré. Dies 11, 12 i 13 d'agost. Ripoll. Ja fa 25 anys que Ripoll celebra el seu mercat medieval en aquestes dates. Va ser un 11 d'agost quan el comte Guifré el Pelós va morir a conseqüència de les ferides en una batalla. Des del seu sepulcre al monestir, contempla ara com els carrers i places del centre de la vila s'omplen de parades que intenten recrear l'ambient medieval.

JULIAN VÁZQUEZ

El Pony Pisador a la festa major de Cardedeu

El Pony Pisador. Diumenge 13 d'agost, 12 de la nit. Plaça del Garitu. Cardedeu.

El grup El Pony Pisador animarà l'espai central de la festa major de Cardedeu amb el seu repertori de *sea shanties*, cants mariners interpretats a ritme de folk amb fort regust celta.

ORIGINAL

VS.

REMAKE

'La Totale!'

País: França

Direcció: Claude Zidi

Intèrprets: Thierry Lhermitte, Miou-Miou, Eddy Mitchell, Michel Boujenah, Claudine Wilde

Zidi va dirigir aquesta comèdia romàntica, que és una barreja d'acció i aventures, on una bibliotecària, casada amb un home molt avorrit, necessita viure emocions fortes. Un dia coneix un farsant que li assegura que és un espia i li demana col·laboració en un cas. Ella no sap que, en realitat, és el seu propi marit, que és un agent secret.

Un film amb diàlegs intel·ligents i divertits, però amb un guió amb una trama superficial.

1991

1994

'Mentiras arriesgadas (True lies)'

País: Estats Units

Direcció: James Cameron

Intèrprets: Arnold Schwarzenegger, Jamie Lee Curtis, Tom Arnold, Art Malik, Bill Paxton, Tia Carrere.

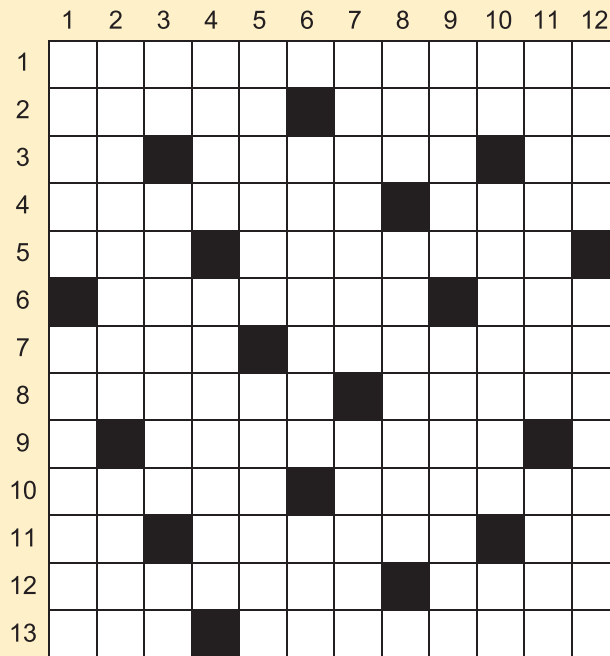
A James Cameron l'associem abans amb *Titànic*, *The Terminator* o *Avatar*. Abans de tot això va firmar aquest *remake* on va fusionar a la perfecció els gèneres de thriller, comèdia i acció, convertint-se en tot un fenomen dels anys noranta. *True Lies* és tot el que es pot demanar a un film d'acció espectacular, sent la responsable d'establir les bases per a futurs hits com la saga de *Mission Impossible*. No és la cinta més recordada de Cameron, però sí que podria entrar en les cinc millors.

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS _ Pau Vidal

HORIZONTALS: 1. Al comptat i en efectiu, com es paguen els discos antics dels de Gestmusic / 2. De la plaça i del palau. Ronya tractada amb conyac?: no, berruga d'un arbre / 3. ONG que sí. Rodanxes per esmorzar. La terra patida / 4. Ni pa sol ni romanços, és un antisèptic. Import que dona mesures de l'atur / 5. Malmès. Creu de l'any de la picor esdevinguda símbol de l'horror / 6. Liquar ous a partir de l'eix. Topem per no vocalitzar / 7. Estella amagada a la trinxa. Té motius de sobres per maleir els ossos de l'imperi americà / 8. Caparronets mirant enrere. Dels animals dotats per anar amb motos de quatre rodes / 9. Zero a l'esquerra. No acaba mai, sempre explicant històries de gitanos... I cent a la dreta / 10. Caixa forta del cervell. Ai, Irina, quin ventet més suau... / 11. Sempre ple com ell sol. Expert en economia de presó. Terminació de tercera / 12. Són coses de nervis. No l'hi fiquis, allà on hi tinguis feina / 13. L'est vist de l'est. Quina brillantor als ulls d'en Lluís davant la monja!

VERTICALS: 1. Espetecs que portaran raons. No es flagel·la, però té tots els flagels iguals / 2. Tot de soldats en postura règia. Aplecs de ballarins disfressats pel carrer / 3. Un parell de dos. Bonsai de mar. Agrupació estatal a l'interior de dues / 4. Nascuda d'una manera que pel veí no és res. Treballador del tèxtil, per xaparro, graoner / 5. Sol envoltar bestioles indefenses. Simfonia per superar Mathausen / 6. Ho té el mico i la mica no. Doctrina lògica del pensament, no pas de l'ètica. Una colla sense cap ni peus / 7. Moldre

tradicionalment les olives. Teixit de cotó amb nansa de grisú / 8. Senyal de digestió. Converteix el jeep gairebé en una atracció. Del parell de dos, només un / 9. Sol·liciti ser admès per cursar la secundària. Insectes que de cada quer en fan més / 10. D'Espanya al món. Funcionari al servei del jutge amb vocació d'actor. Sortint del paradís / 11. Ampit fet en forma de cuixa. Juguina que imita perfectament el so de l'ambulància / 12. Segons com toca va bé per dir vuit. Embrutar la cara de carnaval.

SUDOKUS

Ompli la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: mitjana

				1	8		5	
	5		7		3			9
6	3	8	2	5		7		
5	8	6		4	2			
							6	
		2	5	7			4	
2	9			8	4			7
					7			
3							4	

Dificultat: molt difícil

		3	7	9		6		
2	7							
		6			8	3		
	8	5			3			4
							7	
			6	1			9	
3				2				
	6				9			
5	1	9						2

Troheu aquestes paraules a la sopa de lletres. Poden anar en qualsevol direcció. Les paraules poden compartir lletres a mesura que es creuen.

Aigua
Cafè
Cava
Gasosa
Llet

QUADRE NUMÈRIC

7	+	1	+		17
+		-		-	
5	+		+		10
+		+		-	
	-	8	-	4	-6
18		6		3	

SOPA DE LLETRES

Ó	T	L	G	U	V	V	U	X	X	
I	M	U	N	A	C	A	V	A	F	
S	L	M	T	P	S	E	U	Z	P	
U	L	A	T	A	L	O	C	O	X	
F	E	A	S	Z	B	E	S	M	M	
N	T	I	I	N	I	F	V	C	A	A
I	B	G	Q	A	C	J	B	Q	M	
U	D	I	C	I	Y	F	M	L	S	
Z	W	A	C	E	R	V	E	S	A	
C	M	U	E	S	T	C	M	I	E	

SOLUCIONS

	3	6	18
6	-	8	-
		+	
10	2	3	+
		-	
17	9	1	+

3	6	7	1	2	5	4	9	8
8	4	1	9	3	7	6	2	5
2	9	5	6	8	4	1	3	7
9	1	2	5	7	6	8	4	3
4	7	3	8	9	1	5	6	2
5	8	6	3	4	2	9	7	1
6	3	8	2	5	9	7	1	4
1	5	4	7	6	3	2	8	9
7	2	9	4	1	8	3	5	6

Dificultat: mitjana

5	1	9	3	6	4	7	2	8
7	6	2	8	5	9	4	3	1
3	4	8	1	2	7	9	6	5
4	2	7	6	1	5	8	9	3
9	3	1	4	8	2	5	7	6
6	8	5	9	7	3	2	1	4
1	9	6	2	4	8	3	5	7
2	7	4	5	3	6	1	8	9
8	5	3	7	9	1	6	4	2

Dificultat: molt difícil

T	R	I	N	C	O	T	R	I	N	C	O				
R	E	I	A	L	L	O	N	Y	A	C					
O	S	I	S	I	L	L	U	L	L	E					
A	I	N	A	E	S	L	V	A	L	S					
I	R	I	A	I	N	A	I	R	A	I					
C	R	A	N	I	A	I	R	I	N	A					
S	T	E	P	A	C	C	E	U	A	T					
I	N	X	A	I	R	A	O	U	I	A					
P	M	X	A	T	A	R	T	P	M						
S	M	E	C	E	L	L	T	I	C	A					
A	A	P	A	S	O	L	T	A	X	A					
O	G	I	S	T	S	O	N	O	S	T					
2	R	E	I	A	L	L	O	N	Y	A					
1	3	2	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

Nou netejafons de piscines B3-WA73R

Neteja més eficient amb modalitat RE-WATER, que purifica i potabilitza l'aigua per al consum humà.

No sabem com serà la jardineria del futur, però Vicreu hi serà.

Neteja piscines
des de 290,00 €

NETEJA — PISCINES

Jardineria intel·ligent
T 93 889 33 52
@ vicreu
vicreu.net

VICREU